

САВЕТ ЗА КУЛТУРУ И УМЕТНОСТ ИОНО-а ГРАДА БЕОГРАДА
У организацији Пословнице за културно уметничке приредбе ИОНО-а

КОЛАРЧЕВ НАРОДНИ УНИВЕРЗИТЕТ

Београд, 22 априла 1951

Почетак у 20 часова

ПРВИ ЈАВНИ

Концерт

на мајсторској виолини

КАРЛА ПАРЖИКА

израђеној у Атеље-у за израду мајсторских виолина
Савета за културу и уметност ИОНО-а града Београда

Суделују: СИМФОНИСКИ ОРКЕСТАР НР СРБИЈЕ

Диригент: ЖИВОЈИН ЗДРАВКОВИЋ

Солиста: ПЕТАР ТОШКОВ - виолина

ПРОГРАМ

1. Л. В. Бетовен: Романса F-dur
2. Н. Паганини: Концерт за
виолину и оркестар D-dur

О д м о р

3. Цезар Франк: Симфонија d-mol

КАРЛО ПАРЖИК

Рођен 1887 у Бечу. Вишу државну реалку и музичку школу свршио у Трсту 1906. Још као ученик почео се бавити првим радовима на реконструкцији виолина. После осамнаест година истраживања и испитивања саградио је у Загребу прву сопствену виолину 1922 године. По савету проф. Вацлава Хумла, који је био задовољан овом виолином, наставља рад. Идуће године одлази у Беч да утврди вредност својих виолина. Тамо добија прва писмена признања. Између осталих, професори бечке академије К. Прил, Ј. Ствертка и Ј. Егхард пишу: „ . . . обе виолине звуче одлично, имају изванредну носивост и уз то су савршено израђене“. За његов систем директор мајсторске класе бечког конзерваторијума Р. Полак написао је: „ . . . Верујем да је његов систем значајан и да га треба примењивати у интересу уметности градње виолина“. Овим виолинама одао је писмено признање и Васа Пшихода. Исте године одлази у Париз и Лондон ради даљих студија,

где се упознао са старо-талијанским органалима.

По повратку наставио се у Београду. Све виолине израђене до 1938 године служиле су му за експерименте, када је дошао до основних поставки једног новог вибрационог система. Већ 1931 године професори И. Зорко, Ј. Ружичка, В. Слатин, и М. Димитријевић дали су пнемену изјаву: „ . . . боја тона личи у толикој мери на кремонске виолине, да се та сличност мора нарочито констатовати“. Иако су резултати вибрационе теорије били одлични, осећао је да потпуном завршавању теоријских поставки недостаје још један моменат. Он га је неуморно тражио све до 1945 године, када га је нашао у једном систему осцилација. Прве две виолине израђене после коначног открића одлично су пласиране у Француској. У жељи да провери вредност својих завршних теоретских поставки употребно је за израду наредне виолине слабо дрво добијено из Шведске. Ова виолина која је у Бечу, 1949 године, добила признање од чувеног виолинисте Шнајдерхана („одликује се јачином а мекана је у кантилени“) најбоље је показала екзактност Паржикове теорије.

Одлуком ИО града Београда основан је октобра прошле године при Савету за културу и уметност ИОНО-а, Атеље за израду мајсторских виолина и на тај начин другу Карлу Паржику пружена нуна могућност за још успешнији рад. У овом Атељеу израђена је и виолина на којој ће вечерас свирати наш познати уметник Петар Тошков.

